

naar de ere gaaede bort fra de 2 Aar, som stode ved 2den Behandling, og naar de ere gaaede bort fra den anerkendte Ret; den anerkendte Ret er den, at Kommunalbestyrelsen kan eftergive en Fattighjælp, selv om den var ydet i Gaar. Nu siges der, at det skal vare 1 Aar, inden den eftergives. 1 Aar! Er det 1 Kalenderaar? Det Udtryk som er foreslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), 12 Maanedes, det er ikke saa nemt at regne med, men det er langt rigtigere; 1 Aar kan ofte blive meget mere, og navnlig i Retning af, at vedkommende kan saa sin Valgret tilbage, kan det have meget stor Betydning. Det foreskriver mig derfor, at Mindretallet, naar det har sat i Endringsforslaget Nr. 21: „I øvrigt har Kommunalbestyrelsen til enhver Tid Ret til at eftergive Fattigunderstøttelse“, kun har sagt: bliv ved det gamle, og kun har sat det tydeligt frem i Forslaget, saaledes at den hidtidige Ret kunde saa Udtryk i Loven. Det er ikke Ret af den ærede Minister, naar han sjaer, at Endringsforslagene til § 41, Nr. 24, 25 og 26, navnlig Nr. 24 og 25, kun gaa ud paa at nedsatte Straffen, som de Personer, der findes under Fattigbestyrelsens eller Tvangsarbejdsanstaltsbestyrelsens Omraade, kunne idømmes; nej, de indeholde — og det er for mig det væsentligste — en bestemt Principforstjæl fra Regeringens Forslag. Der er blevet gjort opmærksom, navnlig af mig ved 2den Behandling, paa det principstridige i at lade Fattigbestyrelsen og Tvangsarbejdsbestyrelsen skulle have Dommermyndighed. Der staar rigtignok: med Politimesterens Samtykke, men det er noget ganske andet, en lejlighedsvis Billigelse af Dommen er en Appel til Samtykke eller selve Straffens Stendelse. Det er aldeles ubilligt, og det er en ny Uret imod disse Personer, naar man, som nu den høje Minister og Flertallet ville, giver en Tvangsarbejdsbestyrelse Ret til at idømme Personer meget strænge Straffe, endog i 6 Maanedes. De staa for nær hinanden til at man kan betro Bestyrelsen Dommermyndighed, og de kunne med Ret — ogsaa fordi de maatte tabe Taalmodigheden, hvilket kan være undskyldeligt — komme paa Kant med de paaagældende Personer; deres personlige Følelser og Lidensaber kunne indvirke paa Dommen,

og er det først saadan, at de vedkommende have dømt, saa skal der meget til, at Politimesteren siger: Nej, det lader jeg ikke passere. Det er en ganske anden Sag, naar en Fattigbestyrelse begærer en Mand dømt efter den og den Paragraf, og saa vedkommende Politimester sætter sig op paa Dommerstødet og efter sin Embedsbesked skal afgøre Sagen. Det er et Principspørgsmaal, som jeg sætter overordentlig Pris paa, og som for mig ikke er et Spørgsmaal om mere eller mindre, men et Spørgsmaal om Dyretelsen af en helt ny og anden Ret for de fattige, end vi have for andre Folk. Vi burde i en human Fattiglov ikke have Spor tilbage af, at Fattigdom er en Forbrydelse, og at fattige Folk have en lettere Stilling overfor Retten end andre. Hvad det sidste Punkt, Nr. 26, angaar, da gaar det jo ud paa ikke at bruge Spændetrojen som Straf, selv om det er for visse Personer, der ere i Gælfængsel. Der er jo væsentlig Forstel paa, om man bruger Spændetrojen nogle Timer som Nødvendighed, eller om Anstaltens Bestyrelse selv idømmer Spændetrojen som en Straf. Hvis den skal bruges som Straf, lad saa Politimesteren idømme den. Det andet vilde være en Blet paa Loven, og det er det, som Mindretallet ved Nr. 26 har søgt at fjerne. — Den ærede Minister vil gaa ind paa § 44, som den er affattet af Flertallet, og der er vist ingen her i Salen, som ikke erkender, at det er en Forbedring fra den nu bestaaende Lovgivning, og at denne Bestemmelse i det hele taget er et virkelig Fremstridt fra den nu bestaaende Ordning; den burde og kunde netop udvides i dette Omfang, i alt Fald i en Fattiglov, som man vilde kalde human. Men jeg har ikke ladet mig overbevise af de Grunde, som ere fremførte for det næstsidste Stykke af denne Paragraf. Det første Stykke angaar jo, hvad der ikke skal være Genstand for Fordeling mellem Kommunerne. Det næstsidste Stykke angaar, at disse tre Punkter overfor den, der har modtaget Understøttelse, ikke skulle betragtes som Fattighjælp. Jeg kan ikke erkende, at Forsvaret for det er tilstrækkeligt til at lade § 71 udgaa. Hvorfor kan man ikke erholde Lægemedler? Det har Folketinget for lange Tider siden mange Gange vedtaget. Det ærede Medlem for Sølvbøl Amts 3dje Valgkreds (Zauber) har